

ELLEN RASKIN

JOCUL LUI WESTING

Traducere din engleză și note
de Andreea Caleman

youngart

Cuprins

1. Apus de Soare	7
2. Stafii sau mai rău	13
3. Chiriași înăuntru, chiriași pe-afară	18
4. Cadavrul găsit	27
5. Șaisprezece moștenitori	35
6. Testamentul Westing	43
7. Jocul lui Westing	49
8. Perechile de moștenitori	59
9. Pierdute și găsite	76
10. Petrecerea cea lungă	83
11. Întâlnirea	91
12. Prima bombă	98
13. A doua bombă	103
14. Perechile în acțiune	113
15. Bârfă și adevăr	124
16. A treia bombă	133
17. Câteva soluții	140
18. Copoii	146
19. Rubedenii ciudate	158
20. Mărturisiri	167
21. A patra bombă	172
22. Învinși, învingători	184
23. Răspunsuri ciudate	194
24. Greșite, toate sunt greșite!	205

25. Priveghiul lui Westing	213
26. Procesul Țestoasei	220
27. Un 4 Iulie fericit	234
28. Și-am încălecat pe-o șa... ..	240
29. Și au trecut cinci ani	245
30. Sfârșitul?	248

Apus de Soare

Soarele apune la vest (asta o știe oricine), însă blocul-turn Apus de Soare avea ferestrele spre est. Ce ciudățenie! Avea fațada spre est și nu avea... niciun turn. Clădirea sclipitoare de sticlă străjuia singuratică malul lacului Michigan, de la înălțimea celor cinci etaje ale sale. Cinci etaje goale.

Dar, într-o bună zi (întâmplarea făcea că era 4 Iulie), un curier cu o înfățișare cu totul neobișnuită pedală de colo-colo prin oraș și strecură câte o scrisoare pe sub pragul fiecăruia dintre viitorii chiriași, aleși pe sprânceană. Scrisorile erau semnate *Barney Northrup*.

Curierul avea șaiszeci și doi de ani. Nu exista nicio persoană pe nume Barney Northrup.

„Dragă norocosule,

Poți închiria chiar acum apartamentul mult visat, la un preț rezonabil, în cea mai nouă și luxoasă clădire de pe malul lacului Michigan:

APUS DE SOARE

- Ferestre panoramice în fiecare cameră
- Ușier în uniformă, servicii de curățenie asigurate
- Climatizare centralizată, lift de mare viteză

- Zonă exclusivistă, școli excelente în imediata apropiere
- Etc. etc.

Veniți să vedeți cu ochii voștri! Aceste apartamente incredibil de elegante pot fi vizionate doar la cerere. Grăbiți-vă, au mai rămas doar câteva! Contactați-mă de îndată la 276-7474 pentru a beneficia de această ofertă unică!

La dispoziția dumneavoastră,
Barney Northrup

P.S. Închiriez, de asemenea, spațiul ideal pentru:

- Cabinet medical în antreu
- Cafenea cu intrarea dinspre parcare
- Restaurant de mare clasă la ultimul etaj

Șase astfel de scrisori au fost livrate, doar șase. S-au stabilit șase întâlniri de vizionare și, una câte una, familiile veniră să vadă apartamentele și bla, bla, bla, Barney Northrup le făcu turul clădirii și al împrejurimilor.

— Ia uitați-vă ce fațadă, sticlă reflectorizantă de sus până jos! zise Barney Northrup. Din casă vezi tot afară, de afară nu te vede nimeni înăuntru.

Familia Wexler (primii programați în ziua aceea) se uitară cu toții în sus, orbiți de soarele dimineții care se răsfrângea în fațada clădirii.

— Vedeți candelabrele astea? De cristal! spuse Barney Northrup, netezindu-și mustața neagră și aranjându-și cravata pictată manual în oglinda cât un perete din antreul blocului. Și ce ziceți de covoare? Șapte centimetri grosime!

— Splendide! exclamă doamna Wexler, ținându-se strâns de brațul soțului, căci tocurile înalte ale pantofilor i se tot poticneau în plușul adânc al covorului.

Doamna apucă să-și arunce o privire aprobatoare în oglindă, înainte să se deschidă ușa liftului.

— Sunteți cu adevărat norocoși, zise Barney Northrup. A mai rămas doar un apartament, cu siguranță o să vă placă. Parcă-i făcut special pentru voi. Ia uitați-vă, îți taie răsuflarea, nu alta! adăugă el, deschizând, cu un gest larg, ușa apartamentului 3D.

Doamna Wexler rămase cu gura căscată – îți tăia răsuflarea, ce să mai! Doi dintre pereții sufrageriei erau în întregime din sticlă, din tavan până în podea. Barney Northrup îi conduse prin apartament, iar doamna îl urmă scoțând „ooo“-uri și „aaa“-uri de încântare în fiecare cameră.

Domnul de la brațul ei, însă, nu era la fel de entuziasmat:

— Asta ce-i, debara sau dormitor? întrebă Jake Wexler, aruncând o privire în ultima încăpere.

— Dormitor, normal! îi răspunse soția sa.

— Arată ca o debara.

— Dar, Jake, apartamentul e perfect pentru noi, pur și simplu perfect! gănguri drăgăstos Grace Wexler.

Al treilea dormitor era cam mic, dar își zise că era numai bun pentru Țestoasa.

— Și, gândește-te, dragul meu, ce bine ar fi să ai cabinetul în holul blocului! N-ar mai trebui să conduci zi de zi până la muncă și înapoi, n-ai mai fi nevoit să tunzi iarba sau să dai zăpada la o parte.

— Permiteți-mi să vă reamintesc că, aici, chiria e mai mică decât întreținerea vechii dumneavoastră locuințe, spuse Barney Northrup.

„De unde o fi știind?” se întrebă Jake.

Grace se uita pe fereastra prin care, dincolo de stradă și de copaci, lacul Michigan se întindea liniștit și sclipitor. Vedere spre lac! Să vezi când le-o arăta apartamentul așa-zișilor ei prieteni, cu casele lor elegante cu tot. Vor trebui să repare mobila. Ba nu, mai bine cumpără mobilă nouă – cu tapițerie din catifea bej. A, și să-și comande hârtie pentru corespondență – bleu cu margini nefinisate, cu numele ei și luxoasa adresă scrise cu litere înflorite în antet: *Grace Windsor Wexler, reședința Apus de Soare, malul lacului Michigan*.

Nu toți viitorii chiriași erau la fel de încântați ca Grace Windsor Wexler. Ajunsă la întâlnire după-amiaza târziu, Sydelle Pulaski se uită la fațada de sticlă a clădirii și nu văzu decât reflexiile întunecate și strâmbe ale coroanelor copacilor și ale norilor.

— Sunteți cu adevărat norocoasă, zise Barney Northrup. A mai rămas doar un apartament, dar cu siguranță o să vă placă. Parcă-i făcut special pentru dumneavoastră. Ia uitați-vă, îți taie răsuflarea, nu alta! mai adăugă el, deschizând, cu un gest larg, ușa unei garsoniere cu vedere spre spatele clădirii.

— N-aș prea zice, răspunse Sydelle Pulaski, clipind des, orbită de razele puternice ale soarelui de vară ce apunea dincolo de parcare blocului.

Așteptase ani de zile să aibă un locșor al ei și iată că îl găsisese, într-o clădire elegantă, în care locuiau oameni bogați. Dar Sydelle voia un apartament cu vedere spre lac.

— Apartamentele din față s-au dat deja, spuse Barney Northrup. Și, oricum, chiria era prea mare pentru un salariu de secretară. Dar, credeți-mă, vă puteți bucura de același lux în apartamentul acesta, la doar o treime din preț!

Măcar priveliștea care se zărea prin fereastra laterală era plăcută.

— Sigur nu se vede nimic de afară înăuntru? mai întreabă Sydelle Pulaski.

— Absolut sigur! răspunse Barney Northrup, urmărind privirea suspicioasă a secretarei, care țintea casa de pe dealul aflat la nordul clădirii. Nu-i decât vechea reședință a familiei Westing, nu mai stă nimeni acolo de mai bine de cincisprezece ani.

— Bine, o să mă gândesc.

— Sunt alte douăzeci de persoane care mă imploră să le închiriez apartamentul, minți Barney Northrup printre dinții ca de iepure. Acceptați pe loc sau renunțați.

— Îl iau.

Indiferent cine sau ce era cu adevărat, nu se putea spune despre Barney Northrup că nu era un bun agent imobiliar. Într-o singură zi, reușise să închirieze toate apartamentele din blocul Apus de Soare persoanelor care aveau deja numele inscripționate pe cutiile poștale, aflate într-o firdă ce dădea în holul de la intrare:

CABINET – *Dr. Wexler*

ANTREU – *Cafeneaaua Theodorakis*

2C – *F. Baumbach*

2D – *Theodorakis*

3C – *S. Pulaski*

3D – *Wexler*

4C – *Hoo*

4D – *J. J. Ford*

5 – *Restaurantul Shin Hoo*

Cine erau oamenii aceștia, chiriașii aleși pe sprânceană? Erau mame, tați și copii. O croitoreasă, o secretară, un inventator, un doctor, o judecătoare. A, da, și mai erau un agent de pariuri, un hoț, cineva care pune bombă și un chiriaș ales din greșală. Barney Northrup închiriasă unul dintre apartamentele cui nu trebuia.